



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

11. prosince 2019*

„Kasační opravný prostředek – Státní podpory – Výroba hliníku – Preferenční sazba za elektřinu poskytovaná na základě smlouvy – Rozhodnutí, jímž byla podpora prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem – Výpověď smlouvy – Pozastavení účinků výpovědi smlouvy soudním rozhodnutím vydaným v řízení o předběžném opatření – Rozhodnutí, jímž byla podpora prohlášena za protiprávní“

Ve věci C-332/18 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 21. května 2018,

Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon, se sídlem v Maroussi (Řecko), dříve Alouminion tis Ellados VEAΕ, zastoupenou N. Korogiannakisem, N. Keramidasem, E. Chrysafisem, D. Diakopoulosem a A. Komninosem, dikigoroi, jakož i K. Struckmannem, Rechtsanwalt,

navrhovatelka,

příčemž dalšími účastníky řízení jsou:

Evropská komise, zastoupená A. Bouchagiarem a E. Gippini Fournierem, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), se sídlem v Aténách (Řecko), zastoupená E. Bourtzalasem a D. Waelbroeckem, advokáty, jakož i C. Synodinosem, H. Tagarasem, E. Salakou, dikigoroi,

vedlejší účastnice řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení L. S. Rossi, předsedkyně senátu, J. Malenovský a F. Biltgen (zpravodaj), soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. září 2019,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: řečtina.

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se společnost Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 13. března 2018, Alouminion v. Komise (T-542/11 RENV, nezveřejněný, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2018:132), kterým uvedený soud zamítl její žalobu směřující proti rozhodnutí Komise 2012/339/EU ze dne 13. července 2011 o státní podpoře SA.26117 – C 2/2010 (ex NN 62/2009), kterou Řecko poskytlo společnosti Aluminium of Greece SA (Úř. věst. 2012, L 166, s. 83, dále jen „sporné rozhodnutí“).

Okolnosti předcházející sporu

- 2 Společnost Alouminion tis Ellados AE, jejímiž právními nástupkyněmi se postupně staly společnosti Alouminion AE, Alouminion tis Ellados VEAE a Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon (dále jen bez rozdílu „žalobkyně“), je výrobcem hliníku v Řecku.
- 3 V průběhu roku 1960 žalobkyně uzavřela smlouvu (dále jen „smlouva z roku 1960“) s veřejnou elektroenergetickou společností Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), na základě které jí byla přiznána preferenční sazba na dodávky elektřiny (dále jen „preferenční sazba“).
- 4 Článek 2 odst. 3 smlouvy z roku 1960 stanovil, že její platnost bude automaticky prodloužena na další po sobě jdoucí pětiletá období, pokud ji nevypoví jedna ze smluvních stran doporučeným dopisem s doručenkou s výpovědní lhůtou v délce dvou let.
- 5 Na základě dohody uzavřené mezi žalobkyní a Řeckým státem a stvrzené legislativním nařízením z roku 1969 (dále jen „legislativní nařízení z roku 1969“), měla platnost smlouvy z roku 1960 skončit k 31. březnu 2006, ledaže by byla prodloužena v souladu s jejími ustanoveními.
- 6 V rozhodnutí SG (92) D/867 ze dne 23. ledna 1992, sporná podpora ve prospěch podniku Alouminion tis Ellados AE, podpora NN 83/91 (dále jen „rozhodnutí z roku 1992“), Evropská komise dospěla k závěru, že preferenční sazba poskytnutá tomuto podniku představuje státní podporu slučitelnou s vnitřním trhem.
- 7 Rozhodnutím ze dne 16. října 2002, nazvaným „Povolení státních podpor v rámci ustanovení článků [107 a 108 SFEU] – Případy, k nimž Komise nevznáší námitku“ (Úř. věst. 2003, C 9, s. 6), Komise schválila dotaci poskytnutou Řeckou republikou v odvětví dodávek elektrické energie (dále jen „rozhodnutí z roku 2002“).
- 8 V únoru roku 2004 oznámila společnost DEI žalobkyni své přání vypovědět smlouvu z roku 1960 a v souladu se smluvními ustanoveními vůči ní přestala uplatňovat preferenční sazbu od 1. dubna 2006.
- 9 Žalobkyně podala žalobu k příslušným vnitrostátním soudům směřující proti této výpovědi smlouvy.
- 10 Usnesením ze dne 5. ledna 2007 (dále jen „první usnesení o předběžném opatření“) Monomeles Protodikeio Athinon (soud prvního stupně rozhodující samosoudcem v Aténách, Řecko), vydaným v řízení o předběžném opatření, pozastavil prozatímně a *ex nunc* účinky této výpovědi smlouvy. Tento soud měl za to, že výpověď není na základě podmínek smlouvy z roku 1960 a použitelného vnitrostátního právního rámce platná.
- 11 Společnost DEI podala proti prvnímu usnesení o předběžném opatření žalobu k Polymeles Protodikeio Athinon (soud prvního stupně v Aténách, Řecko), který rovněž v řízení o předběžném opatření vyhověl s účinností *ex nunc* jejímu návrhu směřujícímu k výpovědi smlouvy z roku 1960 a k ukončení uplatňování preferenční sazby, usnesením ze dne 6. března 2008.

- 12 V období od 5. ledna 2007 do 6. března 2008 (dále jen „rozhodné období“) tak byly vůči žalobkyni nadále uplatňovány preferenční sazby.
- 13 V červenci roku 2008 bylo Komisi předloženo několik stížností týkajících se zejména preferenční sazby. Dopisem ze dne 27. ledna 2010 Komise Řeckou republiku informovala o svém rozhodnutí zahájit řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU a vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek ve lhůtě jednoho měsíce od data zveřejnění tohoto rozhodnutí o zahájení řízení.
- 14 Uvedené rozhodnutí bylo dne 16. dubna 2010 zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2010, C 96, s. 7).
- 15 V tomto rozhodnutí Komise vyjádřila pochybnosti o tom, zda byla preferenční sazba uplatňovaná společností DEI vůči žalobkyni během rozhodného období stejně vysoká jako sazba uplatňovaná vůči jiným průmyslovým velkoodběratelům elektřiny vysokého napětí usazeným v Řecku, neboť uplatňování preferenční sazby, které mělo skončit k 31. březnu 2006, bylo prodlouženo prvním usnesením o předběžném opatření.
- 16 Řecká republika, žalobkyně a společnost DEI zaslaly svá vyjádření Komisi.
- 17 Komise ve sporném rozhodnutí rozhodla, že Řecká republika poskytla žalobkyni protiprávně, státní podporu ve výši 17,4 milionu eur formou uplatňování preferenční sazby během rozhodného období. Vzhledem k tomu, že uvedená podpora byla poskytnuta v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU, a tudíž je neslučitelná s vnitřním trhem, Komise uložila Řecké republice, aby vymáhala její navrácení od žalobkyně.

Řízení před Tribunálem a rozsudek ze dne 8. října 2014, Alouminion v. Komise (T-542/11, EU:T:2014:859)

- 18 Návrhem doručeným kanceláři Tribunálu dne 6. října 2011 navrhovatelka podala žalobu, kterou se domáhala zrušení sporného rozhodnutí. Žalobkyně uplatňovala na podporu své žaloby deset žalobních důvodů.
- 19 Rozsudkem ze dne 8. října 2014, Alouminion v. Komise (T-542/11, EU:T:2014:859), Tribunál vyhověl prvnímu žalobnímu důvodu a sporné rozhodnutí zrušil, aniž rozhodl o ostatních uplatňovaných žalobních důvodech.

Řízení před Soudním dvorem a napadený rozsudek

- 20 Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 18. prosince 2014 podala společnost DEI proti uvedenému rozsudku kasační opravný prostředek.
- 21 Rozsudkem ze dne 26. října 2016, DEI a Komise v. Alouminion tis Ellados (C-590/14 P, EU:C:2016:797), Soudní dvůr zrušil rozsudek ze dne 8. října 2014, Alouminion v. Komise (T-542/11, EU:T:2014:859), vrátil věc Tribunálu a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.
- 22 Na základě tohoto rozsudku Soudního dvora Tribunál zkoumal druhý až desátý žalobní důvod vznesený žalobkyní v její žalobě, o kterých nerozhodl v rozsudku ze dne 8. října 2014, Alouminion v. Komise (T-542/11, EU:T:2014:859).
- 23 Pokud jde konkrétně o pátý a sedmý žalobní důvod, mohou být shrnuty následovně.

- 24 Pátým žalobním důvodem, který se skládá ze tří částí, žalobkyně vytýkala Komisi, že se dopustila porušení čl. 107 odst. 1 SFEU.
- 25 V první části žalobkyně tvrdila, že preferenční sazba nepředstavuje zvýhodnění ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. V rámci druhé části žalobkyně v podstatě zpochybňuje selektivní povahu této sazby. V třetí části žalobkyně vytýkala Komisi, že nesprávně posoudila účinky preferenční sazby, jelikož podle jejího názoru tato sazba neovlivnila obchod mezi členskými státy, ani nenarušila hospodářskou soutěž.
- 26 Sedmý dovolávaný žalobní důvod vycházel z porušení práva na obhajobu.
- 27 Napadeným rozsudkem Tribunál zamítl všechny žalobní důvody předložené žalobkyní na podporu její žaloby, a tudíž zamítl žalobu v plném rozsahu.

Návrhová žádání účastníků řízení před Soudním dvorem

- 28 Svým kasačním opravným prostředkem se navrhovatelka domáhá, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, rozhodl o sporu, zrušil sporné rozhodnutí a uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 29 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr tento kasační opravný prostředek zamítl jako neopodstatněný a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.
- 30 Společnost DEI navrhuje, aby Soudní dvůr uvedený kasační opravný prostředek zamítl v plném rozsahu a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

K žádosti o znovuotevření ústní části řízení

- 31 Dopisem došlým kanceláři Soudního dvora dne 9. září 2019 podala navrhovatelka žádost o odstranění vady související s předložením dokumentu, který už předtím předložila Tribunálu, nebo pokud to není možné, o znovuotevření ústní části řízení podle článku 83 jednacího řádu Soudního dvora pro účely předložení uvedeného dokumentu v rámci odstranění vady.
- 32 Na podporu své žádosti navrhovatelka tvrdí, že Komise na jednání před Soudním dvorem uvedla, že pokud jde o rozhodné období, tabulka uvádějící částky vyplývající z uplatňování preferenční sazby na straně jedné a sazby uplatňované vůči jiným průmyslovým velkooběratelům elektřiny vysokého napětí na straně druhé, kterou předložila v příloze 12 své žaloby podané k Tribunálu, nebyla čitelná.
- 33 Navrhovatelka uznává, že čitelnost tohoto dokumentu mohla být ztížena z důvodu použitých barev a velkého množství následných fotokopií a digitalizací, které byly na tomto dokumentu provedeny, a proto podala žádost o povolení k novému předložení tohoto dokumentu ve verzi, v níž byly odstraněny stíny, které se v něm předtím vyskytovaly, s cílem zlepšit čitelnost a umožnit zohlednění tohoto dokumentu Soudním dvorem.
- 34 Je třeba zdůraznit, že vzhledem k tomu, že žádost o odstranění vady související s předložením dotčeného dokumentu byla Soudním dvorem odmítnuta jako opožděná, musí být dopis navrhovatelky považován za žádost o znovuotevření ústní části řízení.
- 35 V této souvislosti je třeba připomenout, že Soudní dvůr může kdykoli po vyslechnutí generálního advokáta nařídit znovuotevření ústní části řízení v souladu s článkem 83 svého jednacího řádu, zejména pokud má za to, že věc není dostatečně objasněna nebo že má být rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení projednán (rozsudek ze dne 6. března 2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 28 a citovaná judikatura).

- 36 V projednávané věci se navrhovatelka domáhá znovuotevření ústní části řízení pouze proto, aby jí bylo povoleno předložit v rámci odstranění vady dotčený dokument ve verzi, která je podle ní čitelná, s cílem zaručit, aby jej Soudní dvůr zohlednil.
- 37 Je přitom třeba uvést, že tabulka obsažená v tomto dokumentu byla, pokud jde o údaje, které jsou relevantní pro vyřešení sporu, jenž byl Soudnímu dvoru předložen, dostatečně čitelná ve verzi obsažené v příloze 12 žaloby podané k Tribunálu. Uvedený dokument tudíž mohl být Soudním dvorem zohledněn.
- 38 Z toho vyplývá, že Soudní dvůr je dostatečně informován a disponuje všemi poznatky nezbytnými pro rozhodnutí o projednávaném kasačním opravném prostředku.
- 39 Po vyslechnutí generálního advokáta je tedy třeba žádost o to, aby bylo nařízeno znovuotevření ústní části řízení, zamítnout.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 40 Navrhovatelka uplatňuje na podporu kasačního opravného prostředku tři důvody, v jejichž rámci v podstatě napadá odůvodnění, kterým Tribunál zamítl pátý a sedmý žalobní důvod, které mu předložila.
- 41 První důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU se dělí na tři části, které se týkají toho, jak Tribunál posoudil existenci zvýhodnění, selektivitu tvrzeného zvýhodnění, jakož i dopad dotčeného opatření na obchod mezi členskými státy a na hospodářskou soutěž.
- 42 Druhý důvod kasačního opravného prostředku vychází ze skutečnosti, že Tribunál porušil povinnost uvést odůvodnění.
- 43 Třetí důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení, jehož se měl Tribunál dopustit tím, že zamítl sedmý žalobní důvod, který mu byl předložen, vycházející z porušení práva na obhajobu.
- 44 Za účelem usnadnění analýzy opodstatněnosti tohoto kasačního opravného prostředku je třeba nejprve přezkoumat jeho třetí důvod, následně druhou a třetí část jeho prvního důvodu a konečně první část jeho prvního důvodu společně s jeho druhým důvodem.

K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

- 45 Třetím důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 179 až 200 napadeného rozsudku odmítl její argumentaci vycházející z porušení práva na obhajobu.
- 46 Navrhovatelka Tribunálu vytýká zejména to, že dospěl k závěru, že právo na obhajobu, kterého se může dovolávat příjemce podpory, se vztahuje pouze na právo účastnit se správního řízení, a dále, že podle jeho názoru neuplatnila skutečnosti prokazující, že pokud by neexistovala tvrzená vada, řízení by mohlo vést k odlišnému výsledku.

- 47 V tomto ohledu navrhovatelka zdůrazňuje, že obecně je neexistence procesních záruk ve prospěch příjemce podpory v řízení o kontrole státních podpor vyvážena skutečností, že členské státy mají zájmy, které se shodují se zájmy příjemce podpory, takže připravují společnou dokumentaci, podávají si informace, a je-li to nezbytné, předkládají společnou obrannou argumentaci proti případným výtkám Komise.
- 48 Navrhovatelka již přitom před Tribunálem zdůraznila, že tak tomu v projednávané věci nebylo. Její zájmy v postavení příjemce dotčené podpory se totiž neshodovaly se zájmy řeckého státu, a z tohoto důvodu se na rozdíl od společnosti DEI ani nezúčastnila řízení před Komisí, ani nebyla vyzvána k poskytnutí informací, ani jí nebyly poskytovány informace o probíhajícím šetření. O existenci tohoto šetření se dozvěděla, až když bylo zveřejněno oznámení týkající se důkladného šetření.
- 49 Navrhovatelka dodává, že vzhledem k tomu, že Komise v tomto oznámení neodkázala na rozhodnutí z roku 2002, které bylo hlavním pilířem sporného rozhodnutí, bylo jí umožněno předložit v tomto ohledu argumenty pouze v rámci žaloby, kterou podala k Tribunálu. Přitom v rozporu s tím, jak Tribunál rozhodl v bodě 197 napadeného rozsudku, tento soudní orgán odmítl její argumenty z důvodu, že byly uplatněny po uplynutí lhůty, takže navrhovatelka nebyla vyslechnuta, a tudíž bylo porušeno její právo na obhajobu.
- 50 Mimoto navrhovatelka tvrdí, že Tribunál měl nesprávně za to, že navrhovatelka nepředložila argumenty vycházející z tvrzení, že výsledek by byl odlišný, kdyby měla možnost předložit své argumenty týkající se rozhodnutí z roku 2002. Před Tribunálem totiž tvrdila, že pokud by bylo dodrženo právo na obhajobu, uvedené rozhodnutí by nemohlo být součástí odůvodnění sporného rozhodnutí, jelikož podle jejího názoru v něm nebylo uvedeno, že preferenční sazba představuje státní podporu. V každém případě nemůže být rozhodnutí z roku 2002 vůči ní uplatňováno.
- 51 Komise a společnost DEI mají za to, že tento důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Posouzení Soudního dvora

- 52 Na úvod je třeba připomenout, že z judikatury Soudního dvora, která byla Tribunálem ostatně citována v bodě 194 napadeného rozsudku, vyplývá, že v řízení o kontrole státních podpor nemá příjemce podpory mezi zúčastněnými stranami zvláštní postavení a nemůže se dovolávat práva na obhajobu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. září 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, C-74/00 P a C-75/00 P, EU:C:2002:524, bod 83).
- 53 V postavení příjemce dotčené podpory však navrhovatelka mohla, jak Tribunál rozhodl v bodě 196 napadeného rozsudku, předložit vyjádření v rámci řízení, které vedlo k přijetí sporného rozhodnutí, přičemž toto právo je zakotveno zejména v čl. 108 odst. 2 SFEU.
- 54 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru přitom vyplývá, jak bylo rovněž potvrzeno na jednání před Soudním dvorem, že navrhovatelka měla možnost předložit v rámci tohoto řízení připomínky.
- 55 Tribunál tudíž v bodě 197 napadeného rozsudku správně rozhodl, že navrhovatelka nebyla oprávněna dovolávat se porušení práva na obhajobu v rámci uvedeného řízení.
- 56 Pokud jde o rozhodnutí z roku 2002, je třeba uvést, jak učinil Tribunál v bodě 187 napadeného rozsudku, že Komise nebyla povinna předložit v oznámení o zahájení formálního vyšetřovacího řízení úplný rozbor dotčené podpory.

- 57 V každém případě vzhledem k tomu, že rozhodnutí z roku 2002 bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropských společenství*, a navrhovatelka k němu tudíž mohla mít přístup, nemůže platně tvrdit, že chybějící odkaz na toto rozhodnutí v uvedeném oznámení jí zabránilo v tom, aby se dozvěděla o existenci uvedeného rozhodnutí, ani že uvedené rozhodnutí nemohlo být vůči ní uplatňováno.
- 58 Pokud jde o výtku vycházející z toho, že Tribunál měl nesprávně za to, že navrhovatelka v řízení před ním netvrdila, že by výsledek byl odlišný, kdyby měla možnost předložit argumenty týkající se rozhodnutí z roku 2002, tato výtku vychází z chybného výkladu napadeného rozsudku.
- 59 V bodě 199 tohoto rozsudku totiž Tribunál netvrdil, že navrhovatelka v této souvislosti neuvedla žádné skutečnosti, nýbrž že neuvedla žádnou skutečnost, která by mohla prokázat, že pokud by neexistovala tvrzená vada, řízení by mohlo vést k odlišnému výsledku.
- 60 Třetí důvod kasačního opravného prostředku je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněný.

K druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

- 61 V rámci druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že se v bodech 146 až 148 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, pokud jde o selektivitu dotčeného zvýhodnění.
- 62 Podle navrhovatelky se Tribunál nesprávně soustředil na skutečnost, že během dotčeného období byla jediným podnikem, vůči němuž byla uplatňována preferenční sazba, a nezohlednil právní povahu a důvody, které vedly k přijetí dotčeného opatření.
- 63 Navrhovatelka připomíná, že v rozsudku ze dne 4. června 2015, *Komise v. MOL* (C-15/14 P, EU:C:2015:362, bod 60), Soudní dvůr upřesnil, že selektivnost konkrétního opatření musí být posuzována v kontextu procesního rámce, v němž bylo toto opatření přijato. Soudní dvůr tak rozhodl, že požadavek selektivity je pojmán odlišně v závislosti na tom, zda je dotčené opatření koncipováno jako obecný režim podpor, či jako individuální podpora. Při posouzení individuálního opatření, identifikace hospodářské výhody v zásadě umožňuje předpokládat její selektivitu. Naproti tomu v rámci přezkumu režimu podpor obecné povahy je třeba určit, zda z dotčeného opatření – ačkoli poskytuje obecnou výhodu – nemá ve skutečnosti prospěch pouze určitý druh podniků či určitá odvětví činnosti
- 64 Navrhovatelka z toho vyvozuje, že Tribunál byl povinen přezkoumat otázku, zda vnitrostátní soud v okamžiku, kdy vydal první usnesení o předběžném opatření, činil rozdíly mezi podniky, které se vzhledem ke sledovanému cíli nacházejí ve srovnatelné situaci, a tudíž jí selektivně poskytl výhodu, která jí mohla zvýhodnit ve srovnání s ostatními podniky, které se nacházejí ve srovnatelné situaci.
- 65 Vzhledem k tomu, že vnitrostátní soud rozhodující o předběžném opatření, který rozhodl o vydání předběžných ochranných opatření, pouze uplatnil obecná ustanovení řeckého práva, jejichž cílem je ochrana každého, kdo tvrdí, že byl zbaven svých smluvních práv, podle jejího názoru nic nenaspovídá tomu, že ve srovnatelné situaci by opatření podobná těm, která byla poskytnuta navrhovatelce v prvním usnesení o předběžném opatření, nebyla poskytnuta žádnému jinému podniku, a to zejména společnosti Larko, která je druhým největším odběratelem elektřiny vysokého napětí usazeným v Řecku a vůči níž byla stejně jako vůči navrhovatelce uplatňována preferenční sazba, s výjimkou rozhodného období. Přijetí dotčeného opatření tudíž nezahrnuje žádný prvek selektivity.

- 66 Komise a společnost DEI mají za to, že druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

Posouzení Soudního dvora

- 67 Je třeba připomenout, že z rozsudku ze dne 4. června 2015, Komise v. MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362, bod 60), vyplývá, že požadavek selektivity je pojmán odlišně v závislosti na tom, zda je dotčené opatření koncipováno jako obecný režim podpor, či jako individuální podpora. V posledně uvedeném případě umožňuje identifikace hospodářské výhody v zásadě předpokládat její selektivitu.
- 68 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, dotčené opatření, tj. opatření vyplývající z prvního usnesení o předběžném opatření, nepředstavuje obecný režim podpor, nýbrž individuální podporu.
- 69 Jak Tribunál uvedl v bodě 147 napadeného rozsudku, první usnesení o předběžném opatření mělo účinky *ex nunc*, takže se vztahovaly pouze na účastníky dotčeného sporu, a sice na navrhovatelku a na společnost DEI. Uvedené opatření tedy nemůže být považováno za obecný režim podpor.
- 70 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentem navrhovatelky, podle kterého mohla společnost Larko, která je jiným průmyslovým velkoodběratelem, zákazníkem společnosti DEI a vůči níž byla uplatňována preferenční sazba, v řízení před vnitrostátním soudem rozhodujícím o předběžném opatření, dosáhnout vydání opatření podobných těm, která byla vydána ve prospěch navrhovatelky v prvním usnesení o předběžném opatření.
- 71 Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních totiž má prostor pro uvážení ohledně otázky, zda vydá či nevydá opatření, jejichž cílem je ochrana zájmů účastníků sporu, který mu byl předložen, který se liší v závislosti na konkrétních okolnostech daného sporu. V této souvislosti nelze předpokládat, že by jiný podnik než navrhovatelka, mohl v případě, že o to požádá, dosáhnout vydání opatření podobných těm, která byla vydána ve prospěch této společnosti v prvním usnesení o předběžném opatření.
- 72 Vzhledem k tomu, že argumentace uplatněná navrhovatelkou v rámci druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného předpokladu, podle kterého dotčené opatření představuje obecný režim podpor, tato část musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

- 73 Ve třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že se dopustil několika nesprávných právních posouzení, jakož i zkreslení důkazů při posouzení účinků dotčeného opatření na obchod a hospodářskou soutěž.
- 74 Navrhovatelka uvádí, že před Tribunálem uplatnila judikaturu Soudního dvora vyplývající z rozsudku ze dne 17. září 1980, Philip Morris Holland v. Komise (730/79, EU:C:1980:209, bod 11), podle níž má Komise povinnost prokázat, že dotčené opatření posílilo nebo mohlo posílit její postavení ve srovnání s postavením jiných podniků působících v odvětví hliníku v rámci obchodu mezi členskými státy.
- 75 Navrhovatelka tvrdí, že dotčené opatření nemohlo mít tento účinek, jelikož zpracovaný hliník je jednotným výrobkem, jehož cena je v podstatě určována mezinárodními trhy, takže jakékoli snížení nákladů vyplývající z preferenční sazby, která vůči ní byla uplatňována, se nemohla promítnout do

prodejní ceny jejích výrobků. Mimoto z rozhodnutí z roku 1992 zejména vyplývá, že během rozhodného období byla preferenční sazba výrazně vyšší než cena elektřiny, kterou platili její mezinárodní konkurenti.

- 76 Navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodech 159 až 164 napadeného rozsudku nesprávně posoudil otázku, zda dotčené opatření mohlo posílit její hospodářské postavení z důvodu uplatnění preferenční sazby. Tribunál měl totiž přezkoumat, zda výhoda, která jí byla poskytnuta, mohla mít vliv na její soutěžní postavení ve srovnání s ostatními výrobci hliníku působícími na evropském a světovém trhu.
- 77 Tribunál se přitom omezil na konstatování, že dotčená podpora nemohla ovlivnit hospodářskou soutěž v důsledku nižších prodejních cen ve srovnání s cenami konkurentů žalobkyně, jelikož tyto ceny byly určovány trhem nezávisle na vůli žalobkyně. Tribunál tak stejně jako Komise konstatoval, že došlo k narušení hospodářské soutěže a k ovlivnění obchodu, když vycházel pouze ze skutečnosti, že snížení výrobních nákladů muselo mít za následek, že navrhovatelka dosahovala buď významnějších zisků, nebo že měla menší ztráty v průběhu rozhodného období, avšak neověřil, zda navrhovatelka mohla využít poskytnutou hospodářskou výhodu za účelem zlepšení svého soutěžního postavení na trhu s hliníkem.
- 78 Navrhovatelka dodává, že v bodech 165 a 166 napadeného rozsudku Tribunál nesprávně a bez odůvodnění odmítl její argumenty týkající se rozhodnutí z roku 1992 a dalších údajů hospodářské povahy, které mu byly předloženy, a že se tudíž dopustil nesprávného právního posouzení.
- 79 Podle navrhovatelky je rozhodnutí z roku 1992 relevantní, jelikož nepřímou uznává, že její soutěžní postavení na trhu mohlo být dotčeno, pouze pokud by jí společnost DEI byla schopna dodávat elektřinu za cenu nižší, než je cena, kterou platili její hlavní konkurenti. Údaje hospodářské povahy, které Tribunál odmítl z důvodu, že se týkaly jiných období než rozhodného období, jsou podle jejího názoru rovněž relevantní, jelikož se týkají odvětví, v kterém se provádějí investice a uzavírají smlouvy na několik desetiletí.
- 80 Navrhovatelka dodává, že Tribunál neprávem nezohlednil, že mu předložila důkazy týkající se rozhodného období, a to zejména zprávu týkající se cen, které platili její hlavní konkurenti za spotřebu elektrické energie, a cen uplatňovaných na světové úrovni v průběhu roku 2006. Pro určení možných účinků dotčeného opatření na obchod a hospodářskou soutěž jsou relevantní údaje hospodářské povahy, které byly zjištěny ke dni přijetí prvního usnesení o předběžném opatření, tedy údaje týkající se roku 2006.
- 81 Komise a společnost DEI mají za to, že třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

Posouzení Soudního dvora

- 82 Je třeba připomenout, že jak vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora, na kterou Tribunál odkázal v bodě 157 napadeného rozsudku, Komise není povinna prokázat skutečný dopad podpor na obchod mezi členskými státy a skutečné narušení hospodářské soutěže, ale pouze přezkoumat, zda mohou tyto podpory tento obchod ovlivnit a narušit hospodářskou soutěž (rozsudky ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, C-372/97, EU:C:2004:234, bod 44, a ze dne 15. prosince 2005, Itálie v. Komise, C-66/02, EU:C:2005:768, bod 111).
- 83 Pokud má přitom podpora za následek silnější postavení podniku ve srovnání s postavením jiných konkurenčních podniků v rámci vnitřního obchodu Unie, musí být tento obchod považován za ovlivněný touto podporou (rozsudky ze dne 17. září 1980, Philip Morris Holland v. Komise, 730/79, EU:C:1980:209, bod 11, a ze dne 20. listopadu 2003, GEMO, C-126/01, EU:C:2003:622, bod 41).

- 84 V projednávané věci je třeba uvést, že Tribunál poté, co v bodech 159 a 160 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že ze sporného rozhodnutí vyplývá, že navrhovatelka působila v odvětví, v němž se s dotčenými výrobky intenzivně obchoduje mezi členskými státy, přičemž hliník je vyráběn v devíti dalších členských státech kromě Řecké republiky, a že dotčené opatření posílilo postavení navrhovatelky ve srovnání s jinými konkurenčními podniky v rámci obchodu mezi členskými státy, potvrdil zjištění Komise, podle kterého byly uvedené podniky dotčeným opatřením poškozeny, a že bylo tudíž splněno kritérium existence narušení hospodářské soutěže a dopadu na obchod mezi členskými státy.
- 85 V tomto ohledu Tribunál odmítl argumenty vznesené navrhovatelkou, když v bodech 161 až 164 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že nelze vážně pochybovat o tom, že preferenční sazba snížila výrobní náklady navrhovatelky nezávisle na výrobních nákladech konkurenčních podniků usazených v jiných členských státech, než je Řecká republika, a dále že i kdyby prodejní ceny dotčených výrobků byly stanoveny na mezinárodní úrovni burzou, takže navrhovatelka by nemohla promítnout úspory související s jejími výrobními náklady do prodejní ceny uvedených výrobků, byla na rozdíl od konkurenčních podniků usazených v těchto jiných členských státech přesto schopna dosahovat zisku v důsledku preferenční sazby poskytnuté společností DEI.
- 86 Je tedy třeba konstatovat, že úvahy Tribunálu jsou v rozsahu, v němž bylo jejich cílem prokázat, že dotčené opatření mohlo ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušit hospodářskou soutěž, v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora připomenutou v bodech 82 a 83 tohoto rozsudku.
- 87 Argumentace navrhovatelky vycházející z toho, že Tribunál měl ověřit, zda navrhovatelka skutečně mohla využít hospodářskou výhodu vyplývající z uplatnění preferenční sazby ke zlepšení svého soutěžního postavení na trhu s hliníkem, tedy nemůže obstát.
- 88 Pokud jde o argumenty týkající se rozhodnutí z roku 1992 a o údaje hospodářské povahy předložené žalobkyní, a zejména o zprávu obsahující statistické údaje týkající se roku 2006, stačí konstatovat, že tyto argumenty se týkají jiných období než rozhodného období od 5. ledna 2007 do 6. března 2008, a proto nejsou relevantní. Tribunál tudíž tyto argumenty v bodě 165 napadeného rozsudku právem odmítl.
- 89 Z výše uvedeného vyplývá, že posouzení dopadů dotčeného opatření na obchod a hospodářskou soutěž provedené Tribunálem není stíženo vadou zkreslení důkazů, ani vadou nesprávných právních posouzení.
- 90 Třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být proto zamítnuta jako neopodstatněná.

K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku a k druhému důvodu kasačního opravného prostředku

- 91 V první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku a v jeho druhém důvodu navrhovatelka Tribunálu vytýká, že se v bodech 117 až 138 napadeného rozsudku dopustil několika nesprávných právních posouzení a že se dopustil zkreslení skutkového stavu při posouzení existence výhody, a dále že porušil povinnost uvést odůvodnění, která mu přísluší.
- 92 Zaprvé je třeba přezkoumat argumentaci vycházející z nesprávných právních posouzení, kterých se měl dopustit Tribunál, a zadruhé argumentaci vycházející ze zkreslení skutkového stavu, jakož i z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

K údajným nesprávným právním posouzením, jichž se měl Tribunál dopustit

– Argumentace účastníků řízení

- 93 Zprvce navrhovatelka Tribunálu vytýká, že v bodech 115 až 138 napadeného rozsudku přezkoumal odděleně a postupně otázku, zda měla výhodu nižších výrobních nákladů vyplývající z uplatnění preferenční sazby, otázku odůvodnění výhody hospodářskými důvody a otázku použití kritéria soukromého investora. Tribunál tak neověřil, zda může být preferenční sazba považována za odpovídající obvyklým podmínkám na trhu.
- 94 Tento přístup je v rozporu s judikaturou Soudního dvora, a to zejména s rozsudkem ze dne 20. září 2017, Komise v. Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706, body 21, 23 a 66), v němž Soudní dvůr rozhodl, že tyto skutečnosti musí být přezkoumány současně a společně, aby bylo možné prokázat, že podnik získal výhodu. V tomto rozsudku Soudní dvůr rovněž upřesnil, že podmínky, které musí opatření splňovat, aby se na ně vztahoval pojem „podpora“ ve smyslu článku 107 SFEU, nejsou naplněny, pokud by podnik, který je příjemcem údajné podpory, mohl za obvyklých podmínek na trhu získat tutéž výhodu, a dále že přezkum kritéria soukromého investora není výjimkou, která se použije pouze, když je ověřeno, že existuje podpora, ale patří mezi skutečnosti, které je Komise povinna zohlednit při prokazování existence podpory.
- 95 Zadruhé navrhovatelka Tribunálu vytýká, že odmítl přezkoumat hospodářské důvody pro poskytnutí dotčené výhody a nesprávně uplatnil pravidla týkající se důkazního břemene takového odůvodnění.
- 96 V tomto ohledu navrhovatelka tvrdí, že v bodech 125 až 127 napadeného rozsudku Tribunál nesprávně rozhodl, že vzhledem k tomu, že byla zjištěna existence zvýhodnění, Komisi nepřísluší, aby z úřední povinnosti ověřila existenci hospodářských důvodů, přičemž prokázání jejich existence přísluší dotčenému členskému státu, pokud hodlá zpochybnit posouzení Komise, a dále že Komise byla v této souvislosti oprávněna zabývat se pouze skutečnostmi předloženými členským státem v průběhu správního řízení a vzhledem k tomu, že Řecká republika nevznesla v tomto smyslu žádné argumenty, nemohlo být sporné rozhodnutí v tomto ohledu kritizováno.
- 97 Podle navrhovatelky jsou úvahy Tribunálu stíženy vadou nesprávného právního posouzení, jelikož obrací důkazní břemeno týkající se prokázání existence podpory a nesprávně zužuje povinnost Komise pouze na posouzení argumentů předložených dotčeným členským státem v průběhu správního řízení.
- 98 Podle jejího názoru jsou tyto úvahy v rozporu s tím, jak Soudní dvůr rozhodl v rozsudku ze dne 20. září 2017, Komise v. Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706, body 23 až 26), a s povinností Komise provést řádné a nestranné šetření, jak vyplývá z bodu 90 rozsudku ze dne 2. září 2010, Komise v. Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480). Za předpokladu, že by Komise nebyla povinna z úřední povinnosti ověřovat existenci hospodářských důvodů, byla by totiž povinna přezkoumat argumenty, které příjemce dotčené podpory před tímto orgánem uplatnil během postupu před zahájením soudního řízení.
- 99 Navrhovatelka dodává, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 128 napadeného rozsudku uvedl, že společnost DEI jakožto dodavatel elektřiny navrhovatelky zcela jednoznačně tvrdila, že preferenční sazba byla v rozhodném období nižší než její výrobní náklady a nebyla jiným způsobem kompenzována. Toto tvrzení podle ní představuje nahrazení odůvodnění, jež je neplatné, neboť Komise ve sporném rozhodnutí nepřezkoumala otázku, zda byla preferenční sazba v průběhu rozhodného období skutečně nižší než výrobní náklady společnosti DEI.

- 100 Kromě toho Tribunál neověřil pravdivost těchto skutečností, ani nevzal v úvahu důkazy předložené v tomto ohledu navrhovatelkou. Tyto skutečnosti a důkazy přitom prokazují, že preferenční sazba pokrývala výrobní náklady společnosti DEI a zajišťovala jí přiměřený zisk, zejména prostřednictvím jejího podílu na ziscích navrhovatelky.
- 101 Zatřetí navrhovatelka vytýká Tribunálu, že se dopustil několika nesprávných právních posouzení při posouzení kritéria soukromého investora.
- 102 Navrhovatelka s odkazem na rozsudek ze dne 20. září 2017, Komise v. Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706, body 43 a 48) tvrdí, že Tribunál byl v projednávaném případě povinen zohlednit toto kritérium a že se dopustil pochybení, když pochyboval o jeho použitelnosti, a že nezohlednil význam tohoto kritéria při posouzení, zda bylo dotyčné opatření odrazem obvyklých podmínek na trhu.
- 103 Podle navrhovatelky Tribunál podrobně nezohlednil velmi zvláštní okolnosti projednávaného případu, kterých se v řízení před ním dovolávala, zejména skutečnost, že společnost DEI je – jak uznaly řecké a unijní orgány v oblasti ochrany hospodářské soutěže – dominantním podnikem, který systematicky zneužívá svého postavení na trhu již několik desítek let prostřednictvím své sazební politiky. Tribunál nezohlednil ani to, že navrhovatelka eventuálně nemá alternativní zdroj dodávek elektřiny, takže by musela ukončit činnost, pokud by ji přestala odebírat od společnosti DEI.
- 104 Kromě toho Tribunál nesprávně vycházel z předpokladu, že na navrhovatelku se povinně vztahuje regulovaná sazba A-150, která je v Řecku vyhrazena pro průmyslové velkoobdoběratele, aniž existuje právními předpisy zakotvená možnost se od této povinnosti odchýlit. Vzhledem k tomu, že takový předpoklad nevyplývá ze sporného rozhodnutí, Tribunál provedl nahrazení odůvodnění, jež je neplatné.
- 105 Regulovaná sazba A-150 podle ní každopádně nepředstavuje vhodný referenční rámec pro posouzení existence výhody v projednávané věci. Podle navrhovatelky, která odkazuje na usnesení ze dne 21. ledna 2016, Alcoa Trasformazioni v. Komise (C-604/14 P, nezveřejněné, EU:C:2016:54, body 38 a 39), jakož i na rozsudek ze dne 20. září 2017, Komise v. Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706), byla Komise v tomto ohledu povinna provést analýzu na základě hypotetické tržní ceny.
- 106 Navrhovatelka s odkazem na rozsudek ze dne 5. června 2012, Komise v. EDF (C-124/10 P, EU:C:2012:318, bod 78) dodává, že výsledek řízení směřujícího k posouzení, zda opatření přináší výhodu, závisí na tom, zda by tato výhoda mohla existovat za obvyklých podmínek na trhu. Tak tomu však v projednávané věci není.
- 107 Pokud jde o body 132 a 133 napadeného rozsudku, ve kterých Tribunál zaprvé vyloučil, že by soukromý investor mohl mít v úmyslu uplatňovat takovou sazbu, jako je preferenční sazba, raději než běžnou vyšší sazbu, ledaže by měl v úmyslu ji kompenzovat jinak, a zadruhé uvedl, že navrhovatelka žádné kompenzace nikde nezmínila, navrhovatelka tvrdí, že Tribunál se tímto dopustil zkrácení skutkového stavu.
- 108 Tribunál totiž nevěnoval pozornost tomu, že žalobkyně v tomto ohledu předložila podrobné argumenty, a zejména prokázala, že metoda stanovení sazeb stanovená smlouvou z roku 1960 umožnila společnosti DEI nepřímou se podílet na ziscích navrhovatelky z prodeje hliníku tím, že uplatňovala vyšší ceny na dodávky elektřiny, když byly ceny na trhu s kovy vyšší.
- 109 Mimoto tvrzení Tribunálu nebere v potaz skutečnost, že po dobu pěti měsíců během rozhodného období, včetně okamžiku, kdy bylo přijato první usnesení o předběžném opatření, byla preferenční sazba vyšší než obvyklá sazba A-150, takže uplatnění preferenční sazby nepřineslo navrhovatelce žádnou výhodu.

- 110 Pokud jde o období, které je relevantní pro posouzení existence výhody, navrhovatelka tvrdí, že Tribunál neměl brát v úvahu období čtrnácti měsíců, během něhož mělo první usnesení o předběžném opatření účinky, nýbrž celé období, během něhož mohlo uvedené usnesení vyvolat účinky, jelikož toto období trvá až do případného vydání rozsudku, kterým se rozhoduje o platnosti výpovědi smlouvy z roku 1960, v rámci řádného soudního řízení.
- 111 Kromě toho podle rozsudků ze dne 16. května 2002, Francie v. Komise (C-482/99, EU:C:2002:294, bod 71), a ze dne 21. března 2013, Magdeburger Mühlenwerke (C-129/12, EU:C:2013:200, bod 40), není rozhodujícím okamžikem pro posouzení, zda se v projednávané věci dotýčný členský stát choval či nechoval jako uvážlivý investor v tržním hospodářství, a tudíž zda použití metody stanovení sazeb upravené smlouvou z roku 1960 představovalo výhodu, která by neexistovala za obvyklých podmínek na trhu, únor roku 2004, během něhož byla doručena výpověď této smlouvy společností DEI, nýbrž leden roku 2007, během něhož bylo přijato první usnesení o předběžném opatření, neboť v souladu s touto judikaturou Soudního dvora je rozhodujícím okamžikem okamžik, k němuž bylo právo na získání podpory přiznáno jejímu příjemci na základě platných vnitrostátních předpisů.
- 112 Pokud jde o tvrzení Tribunálu, podle kterého výpověď smlouvy z roku 1960 ze strany společnosti DEI prokazuje, že v lednu roku 2007 by soukromý subjekt nesouhlasil s uplatněním metody stanovení sazeb upravené smlouvou z roku 1960, které jsou vázány na cenu hliníku na trhu, navrhovatelka tvrdí, že toto tvrzení je chybné.
- 113 V lednu roku 2007 by totiž použití uvedené metody vedlo k vyšší ceně elektřiny, než jaká vyplývala z regulované sazby A-150. Mimoto společnost DEI před a po uplynutí rozhodného období uplatňovala vůči navrhovatelce sazbu, která rovněž váže cenu dodávek elektřiny k ceně hliníku na mezinárodním trhu a vede ke stanovení ceny, která je podstatně nižší než cena vyplývající z uplatnění preferenční sazby. Komise tedy měla za to, že preferenční sazba nepředstavuje státní podporu.
- 114 Navrhovatelka dodává, že společnost DEI okamžitě nepožadovala zrušení prvního usnesení o předběžném opatření, což prokazuje, že v průběhu roku 2007 byla preferenční sazba z obchodního hlediska atraktivní. Komise kromě toho v rozhodnutí z roku 1992 konstatovala, že společnost DEI dosahovala výrazných zisků po nezanedbatelně dlouhá období, a v důsledku toho mohla dodávat elektřinu za sníženou cenu některým významným odběratelům, jako je navrhovatelka.
- 115 Podle navrhovatelky se Tribunál rovněž dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 134 napadeného rozsudku rozhodl, že dovolávání se sekundárních právních předpisů v oblasti elektřiny, rozhodnutí Rythmistiki Archi Energeias (Energetický regulační úřad, Řecko) a porušení článku 102 SFEU nemůže mít vliv na posouzení, podle kterého by si soukromý investor nepřál uplatňovat takovou sazbu, jako je preferenční sazba.
- 116 V replice navrhovatelka s odkazem na rozsudky ze dne 9. června 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a další v. Komise (C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, EU:C:2011:368, bod 99), jakož i ze dne 5. června 2012, Komise v. EDF (C-124/10 P, EU:C:2012:318) dodává, že pokud dotčené opatření nespočívá v preferenční sazbě, nýbrž v prvním usnesení o předběžném opatření, skutečnost, že se soud neopírá o obchodní parametry, není překážkou uplatnění kritéria soukromého investora, neboť článek 107 SFEU nečiní rozdíly v závislosti na důvodech nebo cílech státních zásahů, ale definuje je podle jejich účinků.
- 117 Komise a společnost DEI mají za to, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku a druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnuty jako neopodstatněné.

– Posouzení Soudního dvora

- 118 Pokud jde zprv o argumentaci vycházející z toho, že Tribunál se dopustil nesprávného právního posouzení, když přezkoumal odděleně a postupně otázku, zda měla navrhovatelka výhodu nižších výrobních nákladů vyplývající z uplatnění preferenční sazby, otázku odůvodnění výhody hospodářskými důvody a otázku použití kritéria soukromého investora, stačí konstatovat, že tento argument vychází z nesprávného výkladu rozsudku ze dne 20. září 2017, Komise v. Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706).
- 119 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, totiž z uvedeného rozsudku nevyplývá, že by Tribunál musel tyto skutečnosti zkoumat společně.
- 120 Tribunálu tudíž nelze vytýkat, že se v tomto ohledu dopustil nesprávného právního posouzení.
- 121 Pokud jde zadruhé o argument vycházející z toho, že Tribunál odmítl přezkoumat hospodářské důvody, které vedly k poskytnutí dotčené výhody, je třeba konstatovat, že tento argument vychází z nesprávného výkladu napadeného rozsudku, neboť z jeho bodů 124 až 130 jasně vyplývá, že Tribunál přezkoumal otázku, zda v projednávaném případě mohla být preferenční sazba odůvodněna hospodářskými důvody.
- 122 Co se zatřetí týče argumentace vycházející z nesprávného použití pravidel týkajících se důkazního břemene, pokud jde o odůvodnění uvedené výhody hospodářskými důvody, konkrétně argumentu, podle kterého se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že v průběhu správního řízení měla Komise pouze povinnost zohlednit argumenty týkající se hospodářského odůvodnění předloženého dotýčným členským státem, je třeba připomenout, že je zajisté pravda, jak Tribunál uvedl v bodě 125 napadeného rozsudku, že Komisi nepřísluší, aby bez návrhu ověřovala existenci hospodářských důvodů.
- 123 Z ustálené judikatury Soudního dvora však vyplývá, že Komise je v zájmu řádného uplatňování základních pravidel Smlouvy o ES týkajících se státních podpor povinna provést pečlivý a nestranný přezkum dotýčných opatření, aby měla při přijímání konečného rozhodnutí k tomuto účelu co možná nejúplnější a nejspolehlivější poznatky (rozsudek ze dne 2. září 2010, Komise v. Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, bod 90 a citovaná judikatura). Ze zásady řádného uplatňování pravidel tak vyplývá, že Komise je v zásadě povinna vzít v úvahu hospodářské důvody, které případně uplatnil příjemce podpory v průběhu šetření.
- 124 Z toho vyplývá, že Tribunál v bodě 126 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že Komise měla právo zabývat se pouze skutečnostmi přednesenými členským státem v průběhu správního řízení.
- 125 Je však třeba konstatovat, že toto pochybení nemůže vést ke zrušení napadeného rozsudku.
- 126 Na jednání před Soudním dvorem totiž Komise potvrdila, že jak uvedla před Tribunálem, argumenty uplatněné navrhovatelkou, týkající se odůvodnění dotčené výhody hospodářskými důvody, byly předloženy opožděně, a tudíž byly nepřipustné.
- 127 Vzhledem k těmto okolnostem nebyla Komise v projednávaném případě povinna zohlednit argumenty týkající se odůvodnění uvedené výhody hospodářskými důvody, které navrhovatelka uplatnila během správního řízení.
- 128 Pokud jde o argument vycházející z nahrazení odůvodnění Tribunálem, jež je neplatné, posledně uvedený v bodě 128 napadeného rozsudku uvedl, že i za předpokladu, že by Komise byla povinna ověřit existenci odůvodnění, společnost DEI jakožto dodavatel elektřiny navrhovatelky zcela jednoznačně tvrdila, že preferenční sazba byla v rozhodném období nižší než její příslušné výrobní náklady a že nebyla jiným způsobem kompenzována, přičemž je třeba zdůraznit, že z úvah uvedených

v bodě 129 napadeného rozsudku, podle kterých Komise mohla dospět k závěru, že výpověď smlouvy z roku 1960 společností DEI ukázala, že preferenční sazba nemohla být odůvodněna hospodářskými důvody, které se jí týkají, vyplývá, že cílem konstatování učiněného Tribunálem v bodě 128 uvedeného rozsudku je ve skutečnosti potvrdit opodstatněnost závěru, ke kterému Komise dospěla ve sporném rozhodnutí, pokud jde o odůvodnění výhody poskytnuté dotčeným opatřením hospodářskými důvody.

- 129 Komise totiž ve sporném rozhodnutí konstatovala, že preferenční sazba umožnila navrhovatelce snížit její běžné výdaje a že jednání společnosti DEI, a zejména okolnost, že se tato společnost rozhodla vypovědět smlouvu z roku 1960, jakmile to bylo možné, jasně prokázala, že preferenční sazba neodpovídala tržní ceně, a dále že řecké orgány neposkytly žádný důkaz o odůvodněnosti uplatnění preferenční sazby.
- 130 Mimoto Komise odkázala na rozhodnutí z roku 2002, ze kterého podle ní vyplývá, že společnost DEI musela navrhovatelce poskytnout preferenční sazbu, zatímco by to nemusela učinit za obvyklých podmínek trhu. Komise v tomto ohledu připomněla, že uvedené rozhodnutí se týká dotace, kterou měla Řecká republika poskytnout společnosti DEI a jejímž účelem bylo umožnit její odškodnění za navýšené náklady, které jí vznikly z důvodu uplatnění preferenční sazby vůči navrhovatelce, a že tuto dotaci schválila, jelikož představovala kompenzaci za nevýhodu, kterou utrpěla společnost DEI.
- 131 V bodech 128 a 129 napadeného rozsudku měl Tribunál za to, že závěr, ke kterému Komise dospěla ve sporném rozhodnutí a podle kterého z výpovědi smlouvy z roku 1960 společností DEI vyplývá, že preferenční sazba nemohla být odůvodněna hospodářskými důvody, byl podpořen argumenty, které mu předložila společnost DEI. Tribunálu tudíž nelze vytýkat, že takto provedl nahrazení odůvodnění, jež nebylo platné.
- 132 Co se týče argumentu navrhovatelky vycházejícího z toho, že Tribunál neověřil pravdivost skutečností uvedených společností DEI, ani nezohlednil protichůdné důkazy, které navrhovatelka uplatnila v řízení před ním, stačí připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že vzhledem k tomu, že pouze Tribunálu přísluší posoudit důkazy, jež mu byly předloženy, nelze od něj vyžadovat, aby výslovně odůvodnil svá posouzení, pokud jde o hodnotu každého důkazu, který mu byl předložen (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. června 2000, Dorsch Consult v. Rada a Komise, C-237/98 P, EU:C:2000:321, body 50 a 51, jakož i ze dne 20. prosince 2017, Comunidad Autónoma del País Vasco a další v. Komise, C-66/16 P až C-69/16 P, EU:C:2017:999, bod 110). Tuto argumentaci je tudíž třeba odmítnout jako irelevantní.
- 133 Pokud jde začtvrté o argumentaci navrhovatelky týkající se použití kritéria soukromého investora Tribunálem, je třeba připomenout, že z judikatury Soudního dvora vyplývá, že použitelnost tohoto kritéria závisí na tom, zda dotýčný členský stát poskytne, v postavení akcionáře, a nikoliv v postavení nositele veřejné moci, hospodářskou výhodu podniku, který vlastní. Za účelem určení, zda je uvedené kritérium použitelné, tedy Komise musí provést celkové posouzení a zohlednit všechny skutečnosti, které jí umožňují určit, zda dotýčný členský stát přijal dotčené opatření v postavení akcionáře či v postavení nositele veřejné moci. V tomto ohledu může být relevantní povaha a účel tohoto opatření, rámec, do něhož patří, jakož i sledovaný cíl a pravidla, jimiž se uvedené opatření řídí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. června 2012, Komise v. EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, body 79 až 81 a 86).
- 134 V projednávané věci je třeba konstatovat, že dotčené opatření, a sice usnesení vnitrostátního soudu rozhodujícího o předběžném opatření, kterým byla vydána předběžná opatření ve prospěch navrhovatelky na ochranu jejích finančních zájmů vyplývajících ze smlouvy z roku 1960, vykazuje vzhledem k jeho povaze, rámci, do něhož patří, jakož i k jeho cíli a pravidlům, jimiž se řídí, vlastnosti soudního aktu spadajícího do výsad veřejné moci dotčeného členského státu. Z toho důvodu se kritérium soukromého investora nemůže použít.
- 135 Z toho vyplývá, že Tribunál v bodě 132 napadeného rozsudku správně implicitně rozhodl, že kritérium soukromého investora se v projednávané věci neuplatní.

- 136 Argumentace, kterou navrhovatelka v tomto ohledu přednesla, musí být tudíž zamítnuta jako neopodstatněná.
- 137 V každém případě je třeba uvést, že z části věty „i za předpokladu, že kritérium soukromého investora lze použít za velmi zvláštních okolností projednávané věci“, obsažené v bodě 132 napadeného rozsudku, vyplývá, že Tribunál v bodech 132 až 136 uvedeného rozsudku toto kritérium použil jen pro úplnost. Argumentace přednesená navrhovatelkou tudíž nemůže v žádném případě vést ke zrušení napadeného rozsudku, a musí být proto odmítnuta jako irelevantní (rozsudek ze dne 2. dubna 2009, Bouygues a Bouygues Télécom v. Komise, C-431/07 P, EU:C:2009:223, bod 148 a citovaná judikatura).

K údajnému zkreslení a porušení povinnosti uvést odůvodnění, kterých se měl dopustit Tribunál

– Argumentace účastníků řízení

- 138 Navrhovatelka tvrdí, že v bodech 117 až 120 napadeného rozsudku se Tribunál dopustil zkreslení, když označil několik skutkových okolností za „nesporné“ ve smyslu „nezpochybněné“ navrhovatelkou, vycházející zaprvé z toho, že preferenční sazba uplatňovaná vůči navrhovatelce společností DEI na základě legislativního nařízení se odchýlila od právní úpravy sazeb vyplývající z obecných právních předpisů, které stanoví povinně uplatnitelnou obvyklou sazbu, zadruhé z toho, že navrhovatelka spadala do kategorie průmyslových velkoodběratelů elektřiny, zákazníků společnosti DEI, a zatřetí z toho, že přinejmenším v průběhu rozhodného období byla preferenční sazba nižší než obvyklá sazba uplatňovaná vůči těmto průmyslovým velkoodběratelům, zatímco uvedená obvyklá sazba upravená na vnitrostátní úrovni byla závazná vůči společnosti DEI a uvedeným průmyslovým velkoodběratelům.
- 139 Tím Tribunál podle jejího názoru rovněž porušil povinnost uvést odůvodnění, jelikož v tomto ohledu neprovedl podrobnou analýzu. Tribunál totiž nezmiňuje ani opačné názory účastníků řízení, zejména argumenty, které navrhovatelka uplatnila v řízení před ním za účelem zpochybnění těchto skutkových okolností, ani důkazy, které jej vedly k tomu, že tyto skutkové okolnosti označil za „nezpochybněné“.
- 140 Pokud jde zaprvé o tvrzení Tribunálu uvedené v bodě 117 napadeného rozsudku, podle kterého je nesporné, že před rokem 2006 se preferenční sazba uplatňovaná na základě legislativního nařízení odchýlila od právní úpravy sazeb vyplývající z obecných právních předpisů, které stanoví povinně uplatnitelnou obvyklou sazbu, navrhovatelka v žalobě podané k Tribunálu opakovaně uváděla, že smlouva z roku 1960, kterou uzavřela se společností DEI, nestanovila odchylku od závazné obvyklé sazby, tj. regulované sazby A-150.
- 141 Uvedená sazba, která se uplatňuje vůči jiným průmyslovým velkoodběratelům, byla totiž koncipována a zavedena Národní energetickou radou (Řecko) v průběhu roku 1977, aniž byl zohledněn odběratelský profil navrhovatelky, nebo společnosti Larko, jelikož oba tyto podniky již uzavřely smlouvy se společností DEI, které stanovily uplatňování preferenční sazby. Regulovaná sazba A-150 tudíž byla koncipována pro odběratele vykazující odlišný odběratelský profil než profil navrhovatelky a společnosti Larko.
- 142 Pokud jde zadruhé o tvrzení uvedené v bodě 119 napadeného rozsudku, podle kterého je nesporné, že přinejmenším během rozhodného období navrhovatelka spadala do kategorie průmyslových velkoodběratelů, tato účastnice řízení tvrdí, že před Tribunálem uplatnila skutečnost, že se od všech ostatních průmyslových odběratelů lišila z důvodu svého jedinečného odběratelského profilu.
- 143 Navrhovatelka v tomto ohledu odkázala na několik rozhodnutí Komise, uznávající skutečnost, že podniky působící v odvětví hliníku nelze srovnávat s žádným jiným odběratelem elektrické energie, na rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, jakož i na rozhodnutí Komise pro hospodářskou soutěž (Řecko), podle kterých skutečnost, že je zákazník připojený přímo k síti vysokého napětí, automaticky

neznamená, že odebírá velký objem energie odpovídající objemu, který odebírá navrhovatelka, nebo společnost Larko, jelikož podniky odebírající mnohem menší objem energie jsou k této síti rovněž připojeny.

- 144 Navrhovatelka před Tribunálem rovněž tvrdila, že řecké právní předpisy použitelné v rozhodném období stanovily, že společnost DEI může nabízet individualizované podmínky pro komerční část sazeb za dodávky elektřiny zákazníkům sítě vysokého napětí, pokud bylo takové rozlišování odůvodněno diferenciací vlastností křivky výkonu nebo jinými smluvními ujednáními, což ostatně Energetický regulační úřad uznal v průběhu roku 2010.
- 145 Mimoto navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil pochybení, když neprovedl analýzu otázky, zda se na navrhovatelku s ohledem na definici pojmu „průmyslový velkoodběratel“, která je obsažena v příslušných vnitrostátních ustanoveních, skutečně vztahoval tento pojem.
- 146 Pokud jde zatřetí o tvrzení Tribunálu uvedené v bodě 118 napadeného rozsudku, podle kterého je nesporné, že navrhovatelka získala výhodu v podobě sazby za dodávky elektřiny, která je nižší než obvyklá sazba uplatňovaná vůči průmyslovým velkoodběratelům, zákazníkům společnosti DEI, jelikož během rozhodného období byla preferenční sazba nižší než tato obvyklá sazba, která byla upravena na vnitrostátní úrovni, navrhovatelka tvrdí, že tyto skutečnosti před Tribunálem rázně popřela. Navrhovatelka tvrdí, že v této souvislosti předložila dokumenty a důkazy prokazující, že metoda stanovení sazeb upravená smlouvou z roku 1960 minimálně během pěti ze čtrnácti měsíců, které byly vymezeny jako rozhodné období, ve skutečnosti vedla k sazbě vyšší, než byla regulovaná sazba A-150.
- 147 Navrhovatelka tvrdí, že významná změna preferenční sazby během uvedeného období je vysvětlena skutečností, že metoda stanovení sazeb úzce souvisela s mezinárodní cenou hliníku na Londýnské burze kovů (Spojené království), která se v průběhu tohoto období samotná měnila a výrazně snižovala, což ostatně Komise zmínila v rozhodnutí z roku 2002.
- 148 Komise a společnost DEI jsou toho názoru, že argumenty vznesené navrhovatelkou musí být odmítnuty.

– *Posouzení Soudního dvora*

- 149 Je třeba předeslat, že v souladu s ustálenou judikaturou platí, že pokud Tribunál zjistil nebo posoudil skutkový stav, je Soudní dvůr na základě článku 256 SFEU jediný příslušný k výkonu přezkumu právní kvalifikace tohoto skutkového stavu a právních důsledků, které z něj Tribunál vyvodil. Posouzení skutkového stavu, s výhradou případu zkreslení důkazů předložených Tribunálu, tedy nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora (rozsudek ze dne 3. dubna 2014, Francie v. Komise, C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 78 a citovaná judikatura).
- 150 V tomto ohledu je však třeba uvést, že zkreslení musí zjevně vyplývat z písemností ve spise, aniž je nutné provést nové posouzení skutkového stavu a důkazů (rozsudek ze dne 3. dubna 2014, Francie v. Komise, C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 80 a citovaná judikatura).
- 151 V projednávané věci stačí konstatovat, že bez ohledu na otázku, zda se Tribunál dopustil pochybení, když měl v bodech 117 až 120 napadeného rozsudku za to, že navrhovatelka nezpochybnila několik skutkových okolností týkajících se preferenční sazby, vyplývá z argumentace, kterou tato účastnice řízení uplatnila v kasačním opravném prostředku, jak je shrnuta v bodech 140 až 147 tohoto rozsudku, že navrhovatelka se ve skutečnosti snaží dosáhnout toho, aby tyto skutkové okolnosti byly znovu posouzeny, což nespadá do pravomoci Soudního dvora.
- 152 V důsledku toho musí být argumentace vycházející ze zkreslení skutkového stavu odmítnuta jako nepřípustná.

- 153 Pokud jde o argumentaci vycházející z tvrzení, že Tribunál v bodech 117 až 120 napadeného rozsudku porušil povinnost uvést odůvodnění v rozsahu, v němž nezmínil ani argumenty, které navrhovatelka v řízení před ním uplatnila za účelem zpochybnění skutkových okolností týkajících se preferenční sazby, ani důkazy, které jej vedly k označení těchto skutkových okolností za „nesporné“ ve smyslu „nezpochybněné“, je třeba konstatovat, že z bodů 120, 121 a 123 napadeného rozsudku, zejména z použití částí věty, „navrhovatelka, která sama připouští, že“ nebo „[a]rgumenty navrhovatelky toto posouzení nemohou zpochybnit“, vyplývá, že Tribunál odkázal na argumenty vznesené v tomto ohledu navrhovatelkou, a tudíž k nim přihlížel.
- 154 Z judikatury Soudního dvora kromě toho vyplývá, že přísluší pouze Tribunálu, aby posoudil důkazy, které mu byly předloženy. Tribunál přitom nemusí – s výhradou povinnosti dodržovat obecné zásady a procesní pravidla v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů a nezkrslit důkazy – výslovně odůvodnit svá posouzení, pokud jde o hodnotu každého důkazu, který je mu předložen, zejména má-li za to, že tyto důkazy jsou bezvýznamné či postrádají relevanci pro vyřešení sporu (rozsudek ze dne 26. dubna 2018, Cellnex Telecom a Telecom Castilla-La Mancha v. Komise, C-91/17 P a C-92/17 P, nezveřejněný, EU:C:2018:284, bod 76, jakož i citovaná judikatura).
- 155 V důsledku toho musí být argumentace vznesená navrhovatelkou v tomto ohledu zamítnuta jako neopodstatněná.
- 156 V každém případě je třeba konstatovat, že i kdyby mělo být odůvodnění uvedené Tribunálem a obsažené v bodech 117 až 120 napadeného rozsudku považováno za nedostatečné, jak tvrdí navrhovatelka, tento nedostatek odůvodnění nemůže vést ke zrušení napadeného rozsudku.
- 157 Pokud jde zaprvé o tvrzení Tribunálu obsažené v bodě 119 napadeného rozsudku, podle kterého navrhovatelka během rozhodného období spadala do kategorie průmyslových velkoodběratelů, je třeba zdůraznit, že tato účastnice řízení tvrdí, že ona sama a společnost Larko vykazují znaky, které je odlišují od ostatních průmyslových odběratelů z důvodu jejich jedinečného odběratelského profilu.
- 158 Na jednání před Soudním dvorem přitom Komise a společnost DEI potvrdily, že během rozhodného období byla vůči společnosti Larko uplatňována sazba A-150, která představuje povinně uplatnitelnou obvyklou sazbu, jež je stanovena právní úpravou sazeb vyplývajících z obecných právních předpisů, které se vztahují na průmyslové velkoodběratele, což navrhovatelka ostatně nezpochybnila.
- 159 Vzhledem k této okolnosti je třeba mít za to, že společnost Larko spadala do kategorie průmyslových velkoodběratelů.
- 160 Vzhledem k tomu, že navrhovatelka jak v žalobě podané k Tribunálu, tak v písemném vyjádření předloženém Soudnímu dvoru uznává, že vykazuje vlastnosti podobné vlastnostem společnosti Larko, je třeba konstatovat, že Tribunál správně rozhodl, že navrhovatelka během rozhodného období spadala do kategorie průmyslových velkoodběratelů, zákazníků společnosti DEI.
- 161 Pokud jde zadruhé o tvrzení Tribunálu obsažené v bodě 117 napadeného rozsudku, podle kterého se preferenční sazba uplatňovaná na základě legislativního nařízení před uvedeným obdobím odchýlila od právní úpravy sazeb vyplývajících z obecných právních předpisů, které stanoví povinně uplatnitelnou obvyklou sazbu, jelikož tato obvyklá sazba byla koncipována pro odběratele s odlišnými odběratelskými profily, než je profil navrhovatelky a společnosti Larko, je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že smlouva z roku 1960 poskytla navrhovatelce preferenční sazbu pro dodávky elektřiny, jejíž uplatňování mělo v souladu s legislativním nařízením z roku 1969 skončit ke dni 31. března 2006, uvedená smlouva stanovila ve prospěch navrhovatelky odlišný režim sazeb, než jaký je uplatňován vůči jiným průmyslovým velkoodběratelům, zákazníkům společnosti DEI. Když byla v průběhu roku 1977 zavedena právní úprava sazeb vyplývajících z obecných právních předpisů, které stanoví povinně

uplatnitelnou obvyklou sazbu, vůči navrhovatelce tato sazba tedy nebyla uplatněna, jelikož se na ni v souladu se smlouvou z roku 1960 a s legislativním nařízením z roku 1969 vztahovala preferenční sazba.

- 162 Z toho důvodu Tribunál v bodě 117 napadeného rozsudku správně rozhodl, že smlouva z roku 1960 a legislativní nařízení z roku 1969 zavedly před rozhodným obdobím ve prospěch navrhovatelky režim sazeb, který se odchyloval od právní úpravy sazeb vyplývající z obecných právních předpisů, které stanovily povinně uplatnitelnou obvyklou sazbu.
- 163 Toto konstatování nemůže být zpochybněno argumentem žalobkyně, podle kterého byla povinně uplatnitelná obvyklá sazba stanovená právní úpravou sazeb vyplývající z obecných právních předpisů koncipována pro odběratele, kteří měli odlišný odběratelský profil, než je její profil a profil společnosti Larko.
- 164 Jak bylo uvedeno v bodech 159 a 160 tohoto rozsudku, je třeba mít za to, že navrhovatelka a společnost Larko spadaly do kategorie průmyslových velkoodběratelů, zákazníků společnosti DEI, a že se na ně tudíž vztahovala právní úprava sazeb vyplývající z obecných právních předpisů, které stanovily povinně uplatnitelnou obvyklou sazbu, tím spíše, že na jednání před Soudním dvorem bylo potvrzeno, že vůči společnosti Larko byla během rozhodného období uplatňována tato obvyklá sazba.
- 165 Pokud jde zatřetí o tvrzení Tribunálu obsažené v bodě 118 napadeného rozsudku, podle kterého byla preferenční sazba během rozhodného období nižší než obvyklá sazba uplatňovaná vůči průmyslovým velkoodběratelům, zákazníkům společnosti DEI, je třeba uvést, že navrhovatelka připouští, že během devíti ze čtrnácti měsíců, které byly vymezeny jako rozhodné období, byla preferenční sazba nižší než povinně uplatnitelná obvyklá sazba.
- 166 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že Komise na jednání před Soudním dvorem uvedla, že během těchto devíti měsíců byl rozdíl mezi preferenční sazbou a povinně uplatnitelnou obvyklou sazbou obzvláště vysoký, dosahující výše několika milionů eur, zatímco když byla preferenční sazba vyšší než povinně uplatnitelná obvyklá sazba, byl rozdíl mezi těmito dvěma sazbami výrazně menší, dosahující výše pouze několika stovek eur. Navrhovatelka tyto údaje na tomto jednání nezpochybnila.
- 167 Uvedené údaje každopádně nejsou v rozporu s tabulkou obsaženou v příloze 12 žaloby podané k Tribunálu, která uvádí částky vyplývající z uplatnění preferenční sazby a povinně uplatnitelné obvyklé sazby během rozhodného období. Ačkoli z této tabulky vyplývá, že když byla preferenční sazba vyšší než povinně uplatnitelná obvyklá sazba, rozdíl mezi těmito dvěma sazbami nedosahoval několik stovek eur, nýbrž několik tisíců eur, nic to nemění na tom, že po dobu devíti měsíců během rozhodného období, během kterého byla preferenční sazba nižší než povinně uplatnitelná obvyklá sazba, byl rozdíl mezi těmito dvěma sazbami obzvláště vysoký, a po dobu dvou měsíců činil několika desítek tisíc eur, po dobu jiných dvou měsíců několik stovek tisíc eur a po dobu pěti měsíců několik milionů eur.
- 168 Je třeba dodat, že navrhovatelka nezpochybnila, ať již před Tribunálem nebo před Soudním dvorem, částku 17,4 milionu eur, která podle Komise odpovídá celkové částce rozdílu mezi preferenční sazbou a povinně uplatnitelnou obvyklou sazbou v rozhodném období a představuje hospodářskou výhodu poskytnutou navrhovatelce během tohoto období v důsledku toho, že společnost DEI ve prospěch této společnosti uplatňovala preferenční sazbu.
- 169 Vzhledem k těmto skutečnostem je třeba konstatovat, že během nezanedbatelné části rozhodného období měla navrhovatelka nárok na uplatnění sazby, která byla výrazně nižší než obvyklá sazba, což jí umožnilo výrazně snížit výrobní náklady.

- 170 Okolnost, že Tribunál v bodě 118 napadeného rozsudku rozhodl, že preferenční sazba byla během rozhodného období nižší než obvyklá sazba, ačkoli tak tomu skutečně bylo pouze po určité nezanedbatelnou část tohoto období, tudíž nemůže zpochybnit konstatování Tribunálu obsažené v bodě 122 napadeného rozsudku, podle něhož v průběhu uvedeného období navrhovatelka snížila výrobní náklady v důsledku uplatnění preferenční sazby.
- 171 Z těchto skutečností vyplývá, že argumentace navrhovatelky vycházející z tvrzení, že Tribunál porušil povinnost uvést odůvodnění, musí být v každém případě odmítnuta jako irelevantní.
- 172 První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku a druhý důvod kasačního opravného prostředku tedy musí být odmítnuty jako zčásti nepřípustné a zamítnuty jako zčásti neopodstatněné, nebo musí být v každém případě odmítnuty jako irelevantní.
- 173 Vzhledem ke všem výše uvedeným úvahám je třeba kasační opravný prostředek zamítnout jako celek.

K nákladům řízení

- 174 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora platí, že není-li kasační opravný prostředek opodstatněný, Soudní dvůr rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise a společnost DEI požadovaly náhradu nákladů řízení a navrhovatelka neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů tohoto řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

- 1) Kasační opravný prostředek se zamítá.**
- 2) Společnosti Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.